

PHẦN 7

Tại nhà của Hà Ba Châu hiện giờ có một nữ khách rất đẹp, đang được tiếp đãi tử tế, người ấy là Tạ Đào Ý. Lộ Ni nói:

- Khi ra mở cửa, mình đâu có ngờ quý khách là Tạ Đào Ý cô nương.
- Chị Lộ Ni, em đến trong đêm tối, làm cho chị phải bận tâm, thật là em không yên lòng.
- Có sao, rất hoan hỉ tiếp đón Ý chứ. Từ Đài Nam đến hả?
- Phải rồi, vừa bước xuống xe lửa là đến ngay đây.
- Sao Ý không viết thư báo trước, để mình đến trạm xe đón rước.

Ý đã viết nhiều thư cho Lộ San. Nhưng không được một tin hồi âm. Vì lý do nào đó họ không nghĩ đến mình? Đào Ý muốn hỏi điều đó, nhưng do dự, bèn hỏi sang chuyện khác:

- Hai bác đi đâu vắng rồi chị?
- Giây lát sẽ về. Chắc ba má tôi gặp Ý sẽ vui mừng đáo đẽ.
- Chiều nay tôi hy vọng được viếng thăm hai bác.
- Giây lát ba má về, mặc sức cho Ý thăm.
- Chị Lộ Ni à, Lộ San không có ở nhà hả chị?

Lộ Ni rất khó mà trả lời, nàng cúi đầu suy nghĩ giây lát, bèn từ từ nhìn thẳng sang Tạ Đào Ý nói:

- Lộ San có nhờ tôi chuyển lời cáo lỗi cùng Ý.
- Chuyện gì vậy chị?
- Ngày nó kết hôn không có cho Ý hay.

Không khác một thùng nước lạnh tạt vào mặt của Tạ Đào Ý, khiến cho nàng nói không ra lời, bởi hôm qua nàng viết một phong thư rất dài gửi sang Mỹ Quốc cho Tạ Cách Luân, đầu gặp hoàn cảnh khó khăn nào cũng đáp ứng lời anh giao phó. Nay rõ ra tình thế này, không thể cầu hôn Lộ San cho anh nàng được, vì nàng không ngờ Hà Lộ San đã kết hôn nhanh như chớp nhoáng.

- Có lẽ Ý không được vui?
- Không... Đâu có.
- Lộ San nó tự thấy rất thất lễ với bạn học, do đó trước khi nó đi lấy chồng, nó nhờ tôi thay mặt mà Tạ lỗi với bạn bè, đặc biệt là Tạ Đào Ý.
- Lộ San hiện giờ ở đâu?
- Kết hôn xong, thì đi Phi Luật Tân hưởng tuần trăng mật rồi.
- Đi Phi Luật Tân...?
- Phải rồi, tại đây có thân thích bên chồng. Sau tuần trăng mật sẽ đi Hương Cảng ở chơi mấy tháng.
- Hương Cảng?
- Phải rồi, có bà dì tại Hương Cảng, nhiều lần viết thư gọi bọn họ sang đó chơi.
- Sau đó thì sao?
- Sau đó về Đài Loan để chồng nó nhập học. Không được nghỉ học quá lâu.
- Em có lời chúc phúc cho vợ chồng Lộ San.

Thực ra bọn họ kết hôn đã lâu rồi. Nếu ở tại nhà, Tạ Đào Ý sẽ lăn đùng ra ngủ bực tức. Không phải nàng tức vì Lộ San không mời, mà bực tức vì Lộ San đã có chồng khiến cho anh nàng phải thất vọng. Bởi anh Luân nàng yêu Lộ San rất sâu đậm.

Lộ Ni thấy Tạ Đào Ý ngồi trầm ngâm, nàng bèn dịu dàng hỏi:

- Ngồi xe lửa chắc mệt lắm, hãy đi tắm rồi nghỉ ngơi, sáng mai tôi sẽ cùng đi du ngoạn với Ý.

Nơi đây có vui vẻ gì mà du ngoạn, điều cần thiết là ngồi xe lửa trở về Đài Nam vĩnh viễn sẽ không đến Đài Bắc nữa, cũng như vĩnh viễn không gặp Lộ San mà làm gì, nên viết thư gấp cho anh Luân, bảo anh nên giết chết tình yêu đối với Lộ San, vì kể từ nay Lộ San không còn là cô gái cho anh Luân mơ tưởng nữa.

- Ý còn dự dự gì mà chưa chịu đi tắm? À, Ý dùng cơm chưa vậy?
- Tôi đã dùng trên xe lửa rồi. Nàng nghĩ, dầu cho nhịn đói ba ngày nuốt cũng không vô.

- Để tôi đi lấy y phục của tôi cho Ý thay, Ý tắm gội xong, y phục để ngoài nhà tắm, mai người ở hộ giặt cho.

- Chị Lộ Ni đối xử với em rất tử tế.

- Có gì đâu, em là bạn học rất thân mật của em chị, bổn phận chị phải đối xử hết lòng chứ có sao đâu.

Bỗng nhiên điện thoại reo vang. Lộ Ni đứng dậy mỉm cười:

- Xin lỗi, ngồi chơi để tôi đi tiếp điện thoại.

Lộ Ni nhắc ống nghe lên, bỗng sắc mặt nàng hơi biến đổi vì chính Lộ San gọi đến, nếu nàng nói chuyện với Lộ San, tức nhiên Tạ Đào Ý sẽ biết, nàng bèn gọi lớn:

- A lô! Cô đã gọi nhầm rồi, nơi đây không phải số đó.

Nói xong, nàng cố ý buông ống điện thoại xuống, đi đến bên Tạ Đào Ý mỉm cười nói:

- Thật chán ngấy, họ thường gọi nhầm số điện thoại mãi.

Tạ Đào Ý đứng dậy, Lộ Ni tưởng là nàng chuẩn bị đi tắm, bèn đứng lên vội vàng nói:

- Để tôi gọi cô ở sửa soạn nước nôi cho đàn hoàng.

Tạ Đào Ý gượng cười nói:

- Chị Lộ Ni, tôi tính muốn ra về.

- Đi về? Gần tối rồi mà về nôi gì? Để tôi bảo người ở sửa soạn phòng của Lộ San cho Ý ngủ.

Lại ngủ trên giường của Hà Lộ San, điều đó lại càng khó ngủ hơn, ra về thì hay hơn hết. Nghĩ thế, Tạ Đào Ý cương quyết:

- Trước khi tôi đến, không định ngủ lại đây, vì tôi đã viết thư báo tin trước cho cậu tôi, chiều nay sẽ đến nhà cậu.

- Thật vậy hả Đào Ý?

- Vâng ạ!

Giọng nàng miễn cưỡng như muốn khóc. Thật ra nàng không muốn đến Đài Bắc làm gì. Bỗng nghe Hà Lộ Ni nói:

- Để tôi gọi xe đưa Đào Ý đi, ngày mai đến chơi hay không?

Hừ! Ngày mai? Cho đến sang năm cũng không đến, một lần này cũng đủ lắm rồi, nàng gắng giọng nói:

- Nếu rảnh tôi sẽ đến viếng chị.

- Hay lắm, Ý thường đến đây chơi nhé.

Từ phòng khách nàng bước từng bước nặng nề ra cửa. Tay xách túi hành trang, nàng cảm thấy bước đi rất uể oải mệt mỏi. Hà Lộ Ni gọi xe xong, bèn bắt tay Tạ Đào Ý thân mật giã từ. Xe mở máy rồ ga, hình dáng Tạ Đào Ý không khác một chiến binh bại trận, nàng gục đầu xuống sàn xe. Tài xế hỏi nàng đi về đâu đến hai lần, nàng trả lời rất xẵng giọng với anh tài xế.

Lúc bấy giờ Tạ Đào Ý rất chán Đài Bắc, nàng thấy không nơi nào đáng yêu cả, có lẽ cũng tại chuyện Lộ San đã kết hôn? Nàng thấy Đài Bắc tuy đông người, nhưng không một người nào nàng có cảm tình cả. Xe ngừng tại cửa của cậu nàng. Bỗng nhiên nàng ăn năn, muốn đổi ý tại sao không bảo tài xế đưa luôn mình đến trạm xe lửa?

Nhưng chiếc xe đã chạy xa rồi.

Việc đời thật khó mà lường trước được, lúc nàng đi mang theo tất cả niềm hy vọng, nhưng thể xuất ngoại đến một quốc gia vui vẻ mà nàng đã thấu hoạch những điều quan trọng. Nhưng, giờ đây chỉ cô độc riêng mình đứng trước cửa nhà cậu, nàng đã đưa cánh tay nặng trĩu lên nhận chuông, nàng thầm nhủ: Thật đáng thương hại cho anh Luân, giờ cũng đáng thương hại cho mình. Bên trong có tiếng người, nàng dừng tay lại chờ đợi.

Tiếng điện thoại reo vang, bà vú gọi lớn:

- Cô ơi có điện thoại của cô nè.

Với nét mặt vui tươi Lộ San đoán có lẽ Cốc Minh đã gọi nàng, không biết vì sao mà chàng không về lại gọi điện thoại.

- A lô! chị đây! Em à, chị sẽ cho em biết một việc. À mà có Cốc Minh tại nhà không?

- Không, trước khi chị hỏi thăm các việc khác, chị hãy cho em biết trước đây em có gọi điện thoại cho chị, người tiếp chuyện rõ ràng là tiếng chị, tại sao lại nói là em gọi làm nhà?

- Chuyện đó nó có quan hệ đến em. A lô! Đố em ngày qua nhà mình có khách, em biết khách là ai không?

- Ai mà biết được.

- Tạ Đào Ý.

- A! Nàng có đến hả?

- Bộ chị nói gạt em sao? Không gạt em nhưng chị gạt Tạ Đào Ý.

- Nàng từ Đài Nam đến tìm em hả?

- Xem thời thế là vậy.

- Chắc nàng đã ngủ rồi.

- Đã đi rồi.

- Tối rồi mà đi đâu? Sao chị không cầm lại ngủ nhà mình?

- Chị khẩn thiết yêu cầu, Đào Ý cương quyết ra đi, chị không biết phải làm sao hơn.

- Chị biết Ý đi đâu không?

- Ý nói đến nhà cậu nàng.

- Sáng mai em sẽ đến thăm nàng.

- Em đừng nôn nóng để chị nói em nghe, chị đã nói với nàng là em đã kết hôn rồi.

- Đó là sự thật, sao chị nói là gạt người ta.

- Trước thì nói thật, sau thì nói gạt. Chị nói vợ chồng em đã đi Phi Luật Tân hưởng tuần trăng mật, sau đó đến Hương Cảng ở chơi một tháng rồi mới trở về Đài Loan.

- Chị đã trở thành chuyên viên nói láo rồi đó.

- Chung qui cũng vì em mà ra. Tuy quá khứ em là bạn học tốt với Tạ Đào Ý, nhưng hiện giờ chị thấy em tạm thời xa lánh nàng càng nhiều càng hay.

- Tại sao vậy?

- Bởi Tạ Đào Ý có thể là nguyên nhân của một vở kịch giữa em và anh của nàng.

- .....

- Em à, dường như nàng đã ôm mối thất vọng mà ra đi. Khi về nhà chắc sẽ báo tin cho Tạ Cách Luân hay gấp, cho biết em có chồng rồi. Tạ Cách Luân sẽ tuyệt vọng, không còn vắn vít theo em nữa.

- Chị à, em...

- Em hãy nghe lời chị, Tạ Đào Ý đã đến đây, chị hy vọng em khoan về nhà đã, nếu Ý chưa về Đài Nam, xảy rủi hai người gặp nhau thì càng khó, nhứt là chị đã nói láo với người ta, chừng ấy sẽ ăn nói làm sao đây? Lúc em gọi điện thoại là lúc Tạ Đào Ý đang ngồi tại bàn nhà mình, nên chị phải nói em gọi lầm số điện thoại. Thế nào, cái bụng hôm nay đã được bao lớn?

- Thật em chán vô cùng, chị hỏi mà làm gì.

- Đừng nói xàm. A lô! Chuông cửa reo vang, chắc ba má về, để chị đi ra mở cửa. Hẹn gặp lại.

Biển lòng Lộ San bình an phẳng lặng đã lâu, nay bỗng nhiên bắt đầu gợn sóng. Tiếp xong cú điện thoại, nàng trở về phòng thấy mình rất vô tình với Tạ Đào Ý. Tiếp theo đó, hình bóng Tạ Cách Luân lại lảng vảng trong tâm trí nàng. Tạ Đào Ý có phải là một ngòi lửa trong bi kịch của nàng và Tạ Cách Luân không?

Thế nào mà chị nàng gọi là bi kịch?

Chẳng nên nghĩ đến Tạ Cách Luân, đừng nghĩ đến Tạ Cách Luân, vĩnh viễn không nên nghĩ đến chàng. Lộ San muốn kêu lên, nhưng chẳng thốt nên lời.

- Lộ San! Lộ San! Em làm sao vậy? Tại sao em nắm chặt hai bàn tay và tỏ vẻ giận dữ vậy?

Vừa bước vào cửa, Cốc Minh thấy trạng thái của vợ như thế, bèn ôm chặt nàng và hỏi lớn. Không nghe nàng đáp, chàng bèn gọi tinh nàng:

- Lộ San! Cốc Minh của em đây!

- Ủ... a! Cốc Minh!

- Đã xảy ra chuyện gì mà em muốn khóc vậy?

- Cốc Minh! Anh vẫn yêu em?

- Sao em hỏi những lời ngớ ngẩn như vậy? anh đang yêu em tha thiết, yêu em vĩnh viễn.

- Anh à, em rất sợ, em sợ lắm.

- Sợ nỗi gì. Lộ San, dù địa cầu kia xoay tròn chuyên động, nhưng đôi ta luôn luôn vẫn ở bên nhau, có anh là có em.

- Xin anh đừng xa rời em. Cốc Minh, anh đừng rời em một bước nào. Không có anh bên cạnh thì tâm thần em thường hay mê sảng.

- Em hãy nghe anh, đừng lo một cách vô căn cứ. Chúng ta đã chẳng cùng yêu nhau và sắp có con sao? Lộ San, em hãy mạnh dạn lên, hạnh phúc của chúng ta không hề suy giảm.

Lộ San vẫn rơi lụy. Cốc Minh không hiểu lý do gì, chàng hỏi:

- Hay là anh về trễ, khiến cho em phải phát giận?

Nàng nhỏ giọng:

- Không phải, tại em... Nàng ghen ngào rất lâu, nhưng không biết nói ra làm sao? Không lẽ vợ lại đi tố cáo với chồng rằng mình có tình nhân, thậm chí còn thường thấy gương mặt của tình nhân trong giấc mơ đến nỗi hôn phách mê loạn. Như vậy quả là ngu ngốc lắm sao.

- Lộ San!

- Em không có gì cả, bỗng nhiên phát cáu lên vậy thôi.

- Đó là sự thương của những người đàn bà mang thai.

- Cốc Minh anh không trách em, thật anh rất tốt.

- Việc xảy ra thế nào anh cũng không trách em, dầu sự tình có sao đi nữa anh cũng tha thứ cho em.

Lộ San cúi đầu suy nghĩ. Thật vậy sao? Nếu em yêu Tạ Cách Luân anh cũng tha thứ nữa à? Nếu một ngày nào đó em ngã vào lòng Tạ Cách Luân, anh cũng không trách em nữa à? Nghĩ đến đây nàng không lạnh mà phát run, thật là điều nguy hiểm.

- Em ngủ hả Lộ San?

- Ừ... a!

Cộc Minh lập tức bồng nàng lên giường, chàng cởi giày cao gót cho nàng, chàng và nàng như hai viên đá nam châm gắn liền nhau. Tâm tình mê loạn của nàng tạm thời được giải trừ, nàng say sưa với những chiếc hôn của chồng nên tinh thần không còn mâu thuẫn nhau nữa.

Cộc Minh nở nụ cười hiền dịu nói:

- Lộ San! Anh sẽ đi lấy những đĩa nhạc em thích cho em nghe nhé.
- Cám ơn anh.
- Để anh mở máy hát to cho em nghe?
- Đã khuya rồi.
- Cũng được, ngày mai sau khi anh đi học, em sẽ mở nhỏ nhỏ mà nghe.
- Cộc Minh, anh hãy lại đây ngủ với em. Đêm nay em rất cần có anh bên cạnh.

Tạ Đào Ý ôm chiếc gối rất lớn, nhưng vẫn lăn qua trở lại không ngủ được. Nàng cắn chặt hàm răng, nhắm nghiền đôi mắt cũng vẫn vô dụng. Nàng nhận thấy rõ mình mất ngủ. Có lẽ tại đêm nay nằm giường lạ nên không ngủ được. Nhưng không phải là nguyên nhân chính, đúng ra tại nghe tin Hà Lộ San đã kết hôn nên nàng không ngủ được, dầu cho ở tại nhà cũng khó dễ giấc cho yên. Nàng mở đèn sáng lên, muốn mở cửa bước ra ngoài để ngồi dưới trăng hóng mát, nhưng đang ở tại nhà cậu, tuy cậu và mợ thương nàng như con ruột cũng không thể nửa đêm mở cửa ra ngoài mà đi tới đi lui.

Nàng như phát nổi giận lên, muốn dùng tay đâm vào cái gối cho đã nư giận, nhưng xét ra rất vô lý. nàng cắn góc gối và bật ngồi dậy, xô gối sang một bên. Nàng xuống giường đi đến bàn viết vặn đèn lên, nàng sợ đèn quá sáng nên dùng giấy che thêm phía trên. Khi tâm thần nàng không còn giao động, nàng kéo hộp tủ lấy giấy ra, định viết một phong thư gửi cho anh Luân, chắc anh Luân hay được sẽ nát lòng vì Lộ San đã có chồng.

Viết thế nào đây? Nàng suy nghĩ rất lâu, nhưng không hạ bút được. Nàng gắng gượng viết được vài hàng nhưng thấy không ổn, bèn xé nát thành từng mảnh vụn.

Nàng cắn chặt cán viết chùng mười phút, ngàn muôn lời, ngàn muôn chữ, nhưng nàng không biết phải viết thế nào cho ổn.

Bình thường nàng viết thư cho bạn trai rất trôi chảy, trong một phút có thể viết được cả ngàn lời. Hiện giờ viết thư cho anh mà nàng vẫn cắn viết, đôi mắt nhắm nghiền. Nàng thậm nghĩ nếu lúc này có bạn trai mình ngồi cạnh bên thì hay biết mấy. Chàng sẽ dùng những lời đẹp đẽ mà xua đuổi những điều buồn phiền thối thèo.

Nàng không thể tự chủ được, lại viết lên những dòng chữ gọi cho tình nhân...

Bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, nàng cầm tờ giấy mà xé nát, đồng thời tự mắng mình là ngu. Nàng đặt biệt gò găm viết lá thư để gọi cho anh, nàng cố vững tinh thần không để cho rối loạn nữa:

"Anh!

Lá thư trước em gửi chắc đã tới tay anh, lá thư này chắc anh đọc xong sẽ chó ngậm quay mòng mòng, vì nó là cái tin ác hại, sẽ đưa anh vào 18 tầng địa ngục. Người đẹp mà anh yêu mến đáo đẽ, đã nằm trong vòng tay một người con trai khác rồi.

Thật là khó nghĩ, ai có ngờ được Hà Lộ San đã kết hôn, đến em là một bạn học rất điệu, nó cũng không thêm mời, bây giờ em không muốn nhắc đến sự thân mật giữa em với nó làm gì nữa.

Anh đừng trách em không hết lòng hết sức với anh, thực ra em đã cố gắng hết sức mình rồi. Đêm nay viết tin này cho anh không phải tại Đài Nam, mà tại nhà cậu ở Đài Bắc. Trong khi đêm vắng lặng, mọi người đều say giấc nồng, chỉ riêng em khó dỗ giấc cho yên, nên ngồi dậy viết thư cho anh. Anh ơi! Tâm thần em lộn xộn vô cùng, anh không thể tưởng tượng nổi.

Không viết gì được nữa, thư này viết cho anh là ngắn nhứt, cũng là rối loạn nhứt, khi khác em tỉnh táo sẽ viết rõ ràng hơn.

Chúc anh mạnh

Em của anh"

Cô viết cho xong nàng không hề xem lại. Khi xếp lá thư toan vô bao để gọi, nàng rất do dự, suy nghĩ không biết có nên cho anh Luân nàng biết chuyện đau khổ này chăng? Hay nên gọi càng sớm càng tốt, để tránh cho anh nàng vì quá say mê Lộ San mà lại gọi thư về, không khác nào liệng đá vào lòng biển cả.

Cuối cùng nàng cho thư vào bao thì đã hai giờ khuya rồi, nàng ngáp dài, tắt đèn, nằm lăn ra ngủ.

Cộc Minh chiêm bao bằng một cơn ác mộng, chàng giựt mình ngồi dậy, trống ngực vẫn còn đánh liên hồi, vớ tay vịn đèn trên đầu giường, nhìn thấy Lộ San còn đang say ngủ chớ không bị kẻ cướp mang đi như trong giấc mộng! Chàng liếc nhìn trên ngực vợ, thấy khuy áo của nàng đã sút ra để lộ bộ ngực nõn nà chàng cài khuy áo và đắp chăn cho vợ, sợ làm ồn ào nàng sẽ thức dậy.

Chàng bèn tắt đèn, bóng tối lại bao trùm cả gian phòng.

Cộc Minh bị cơn ác mộng làm chàng thức giấc, chàng không thể nào ngủ lại được, trăn trở trong canh khuya vắng lặng, đến hơi thở của chàng cũng nghe rõ ràng. Bình tĩnh giây lát, chàng nhớ lại giấc mộng vừa qua.

Chàng chiêm bao thấy mình lái xe đến một khoảng đường vắng bỗng thấy một gã đại hán mặt mày hung ác, từ trong bóng tối bước ra đón đường. Buộc lòng chàng phải ngừng xe lại. Gã hung ác ra hiệu bảo chàng xuống xe, gã chìa súng vào người chàng nói, vợ chàng trước kia là người yêu của hắn. Hiện giờ hắn đã tìm được, nên chờ chàng tại đây quyết một trận hơn thua.

Tự nhiên ai thắng sẽ làm chồng nàng.

Chàng bị đại hán bức bách không biết phải làm sao, chỉ còn cách tiếp khẩu súng lục. Nhưng điều kiện quyết đấu của hắn không phải đổ máu, mục tiêu chỉ là trụ đèn điện, đứng cách xa ba trượng ai bắn trúng luôn ba phát thì thắng cuộc. Chàng bắn ba phát đều trật cả. Gã đại hán bắn luôn ba phát đều trúng đích. Hắn bèn nhe răng cười nham hiểm, bước đến ôm Lộ San chạy đi. Chàng lái xe rượt theo, đụng phải trụ đèn, nên giựt mình tỉnh dậy.

Cộc Minh nằm nghiêng mình lại, nghĩ cơn ác mộng, chàng tự tức cười cho mình. Trong khi ấy chàng nghe Lộ San nói ú ớ trong giấc mộng:

- Em không chịu đâu, không chịu đâu, Cộc Minh sẽ hay biết...

Việc gì mà không chịu? Việc gì mà sợ Cộc Minh biết? Hiện giờ Lộ San đang chiêm bao thấy nàng ở tại đâu? Quả thật, trong giấc mộng nàng không có chàng, nàng đang nằm mộng thấy ai? Người trong mộng đã làm sao nàng?

Một loạt nghi vấn, khiến lòng Cộc Minh nóng như lửa đốt, chàng chuẩn bị sáng mai sẽ hỏi nàng. Có lẽ lúc ban ngày đã gặp những gì kinh sợ, nên ban đêm sanh ra mộng寐.

Có phải là ác mộng? Hay giấc mộng của nàng...

- Hí hí... Em không chịu, thật tình em không chịu...

Cốc Minh đưa tay vịn đèn sáng lên, chàng không thể nhẫn nại được nữa kêu lên:

- Lộ San! Lộ San!

- Em không chịu đâu!

- Cái gì mà không chịu? Lộ San, anh là Cốc Minh đây.

- Anh là Cốc Minh? A! Cốc Minh!

Khi Lộ San tỉnh giấc, nàng tỏ ra rất đau khổ không yên, nàng úp mặt vào ngực chàng, dường như nàng sợ chàng bắt gặp sự mất bình tĩnh hiện trên nét mặt mình.

Cốc Minh lộ vẻ ôn hòa hỏi:

- Em nằm mộng thấy những gì, có thể cho anh biết với được không?

Giấc mộng này không thể nói cho chàng nghe được nếu chàng hiểu rõ không khỏi thương tâm, chàng lại hỏi tiếp:

- Vì sao em không nói rõ cho anh biết? Vì sao em phải lo sợ? Anh sẽ chia xẻ đều lo lắng cho em.

Chàng vô cùng nghi ngờ, vì thấy nàng lặng thinh không đáp. Khuy áo của nàng đã sút, nhưng nàng cũng không gài lại, dường như nàng đã quên tất cả. Chàng chỉ chăm chú nhìn nàng, may ra tìm được một dấu vết nào hiện trên nét mặt. Chàng dùng tay vén làn tóc phớt phủ trước trán nàng, vén mái tóc xuôi lại phía sau vành tai trắng nuốt của nàng. Đôi tay chàng không ngớt mân mê sau ót nàng:

- Lộ San! Em...

- Em sẽ nói rõ cho anh giấc mộng vừa rồi.

- Bất cứ là giấc mộng gì, anh thầy đều lượng thứ cho em được cả. Lộ San! Em là của anh, anh rất yêu em.

- Cốc Minh! Anh đã hoài nghi em không yêu anh?

- Không, trăm ngàn lần không.

- Em rất chân thành yêu anh.

- Phải rồi, chúng ta chân thành yêu nhau, bằng không, chúng ta đâu có kết hôn, đâu yêu thương như ngày nay.

Cốc Minh lại quên hỏi giấc mộng của nàng, chàng dùng tay điểm lên bụng nàng:

- Nếu không chúng ta sao lại sắp có con như ngày nay.

Chàng đề cập vấn đề thai nghén, khiến cho nàng lấy làm khó chịu. Nàng trề môi nhìn xuống tỏ vẻ không hài lòng.

Đèn màu hồng nhạt, soi vào gương mặt ửng hồng của nàng, càng tăng thêm vẻ đẹp lộng lẫy đam mê. Chàng hỏi:

- Lộ San, em đã quên thuật lại giấc mộng cho anh nghe.

Làm sao mà quên được, tưởng chàng đã quên rồi, nếu quên thì khỏi phải nói lại cho chàng nghe:

- Cốc Minh, vừa rồi em chiêm bao thấy theo chị em chơi trò nhảy sào, chị ấy nhảy cao, tư thái của chị càng đẹp tuyệt vời. Đến phiên em, chị ấy bảo em nhảy, em nói không thể nhảy được, chị em buộc phải nhảy cho được mới nghe, em nói rằng Cốc Minh không đồng ý cho em hoạt động mạnh, vì bụng của em...

- A! Bụng em đang mang thai...

- Em không chịu, chị ấy không nghe...

- Kết quả em cũng phải nhảy?

- Ồ! Em phải nhảy, khi nhảy qua rồi em rất sung sướng cười lên hí hí.

- Rất may chỉ là giấc mộng, bằng không anh sẽ chống thẳng với chị điều đó, em thử nghĩ, trên đời này có ai mang bụng chứa mà lại bắt người ta nhảy sào bao giờ?

- Vậy mà em nhảy chớ.

- Bởi vậy anh nói nó là giấc mộng.

Cốc Minh tin là thật, nên áng mây mù nghi kỵ tự nhiên tiêu tan đi.

- Cốc Minh à.

Nghe tiếng nũng nịu của nàng, chàng như bị luồng điện giật, bèn rút tay lại. Chỉ còn sờ nhẹ nhẹ vào bụng của nàng, Lộ San giả bộ ngủ, giây lát sau, Cốc Minh cũng dừng tay lại mà ngủ quên đi, đèn chàng quên tắt.

Đêm thâu canh vắng, Lộ San vẫn còn thức, nàng đang nhớ lại giấc mộng vừa qua: Trong giấc mộng, nàng thấy Tạ Cách Luân ngang nhiên đi vào phòng nàng, dường như chàng biết Cốc Minh không có tại nhà. Tạ Cách Luân chẳng những to gan mà phong độ của chàng rất hấp dẫn, chàng đi thẳng đến bên giường nàng, vừa mỉm cười vừa gật đầu. Chàng tốc mền ra, và nằm cạnh bên nàng, tim nàng đập liên hồi như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, nàng mềm nhũn, không còn sức kháng cự.

- A! Không chịu đâu... Sau đó nàng phát lên cười sặc sụa. Cũng may, Cốc Minh đã gọi tỉnh nàng, bằng không, nàng sẽ phạm lỗi lầm với Cốc Minh rồi. Lúc nàng úp mặt vào lòng chàng, cũng là lúc nàng muốn khóc òa lên. Nhưng đến lúc Cốc Minh hỏi phăng, nàng tìm cách nói chiêm bao nhảy sào với chị để dối gạt Cốc Minh. Nàng vẫn biết, dối gạt là mang lỗi, nhưng sự dối gạt này chắc sẽ được tha thứ.

Lòng nàng băn khoăn khó an, nên trời đã rạng sáng mà nàng không sao ngủ được.